

Lk 55–56

Sul on kaks kirjutusmasinat kaasas, ütles tema.

Johnny Persson tõstis need köögilauale. Ja kuna see oli alles eile või üleile, siis jätsin need sinna. Kui ma parajasti muru ei niida või värsket metsaõhku ei hinga, kavatsen ma kirjutada. Ja tähtsamatest asjadest kui oma vestetes või reisikirjades. Aga ma ei taha nende kohta ühtegi halba sõna öelda. Ma teenisin ju nendega endale elatist. Nüüd kavatsen ma kirjutada armastusest. Tead ju küll, sellest asjast, milleks alati on vaja kaht, aga kust üks alati lahkub. Mitte nii nagu vanasti, täielikult kinnimakstud piletiga Ameerikasse, vaid ühe hoopis raskemini tõlgendatava piletiga. Surmatunnistusega.

Ma vaatasin talle otsa. Ja sain aru, et olin ilmselt öelnud midagi tobedat.

Ma ei tahtnud teda enam nutmas näha.

On sul raske olnud, ütlesin ma. Sul võib-olla on raske. Tähendab, ma näen, et sul on raske.

Me peame teineteist aitama. Meil on vähemasti viimase peal muruniiduk. Süütevõtmega ja puha.

Ma kallasin talle veel tilga kohvi.

Kuidas su lapsed seda võtavad? küsisin.

Sellele ta ei vastanud.

Ma oleksin pidanud ütleva: Võta veel üks küpsis. Kasta kohvi sisse ja söö. Ma olen siin Põlvesilmavoorel varemgi peiedel istunud. Rohkem, kui ma kokku lugeda jaksan. Aga siis anti viina, kui sa just ise tungivalt kaeraküpsiseid ei nõudnud.

Aga ajad muutuvad, nagu minu ema oleks öelnud, ja meie koos nendega.

Igatahes ma ütlesin: Johnny Persson tegi enda arvates mulle muruniidukit müües nii head äri, et tõi kaasa kasti õlut. Ma sain selle nagu kauba peale. Me võime muidugi istuda siin köögis ja üht leina teisega võrrelda, aga lähme parem õue ja istume minu vahtra varju. Sina võtad kohvitassi kaasa, mina ühe õlle.

Sa oled ikka endine, ütles tema.

Aga sina ei ole, ütlesin mina. Sa oled ilus. Võib-olla tuleb see sellest, et sa oled nii hästi riides, aga see võib tulla ka sellest, et mu nägemine hakkab halvenema. Või sellest, et mina kui pensionär pean naisi vaatama kui pensionär, see tähendab – ilma ihata. Seega siis ilma himuta. Ilma tugeva igatsusega.

Lähme pealegi välja, ütles tema. Aga see vaher, mis sulle nii kangesti meeldis, ma tean, see vaher on kasvanud nii sinul kui ka majal üle pea. Üks korralik sügistorm ja see murdub ning lõhub su katuse.

Ma tean, ütlesin mina. Sellest oli meil möödunud suvel kindla peale juttu. Ma püüan saada siia mõne mehe, kes latvu maha lõikab. Mitte et ma seda tegelikult tahaksin, aga ma tean, et see tuleb ära teha. Ma mäletan seda vahtrat juba sellest ajast, kui ma väike olin. Minu silmis on see alati olnud sama suur. Sa pead silmas, et vahtra tüvi on habras. See vaher on kindlasti minust kakskümmend, võib-olla kolmkümmend aastat vanem. Seega tuleme selle küsimuse juurde kolmekümne aasta pärast tagasi.

Praegu, juulikuu võib-olla kõige soojemal päeval, on sõna „sügistorm“ kohatu.

Eks me kunagi näe, mis metsas see vana vaher mulle kord varju pakub.

Lk 65–66

Halva ilmaga ja tegelikult ka üpris hea suveilmaga istusin oma köögis ja kirjutasin oma punase kirjutusmasinaga paikadest, mida ma olin näinud, ja paikadest, mida ma polnud näinud ja millest ma ei uskunudki, et neid kunagi üldse näha saan.

Ma ei tea, kas kirjutusmasina klõbin häiris Ida Adrianat. Aga tema istus oma majas ja kolistas oma kangaspuudega, ja kangaspuude lõksumist ma lihtsalt ei talu.

Kui meil ühist tööd ei olnud, siis jätsime teineteist rahule.

Üks kokkulepe meil oli, sõltumata ilmast. Üle päeva valmistas lõunasöögi tema ja igal teisel päeval mina.

Ma oskan süüa teha. Mulle meeldib süüa teha. Ida Adriana tegi süüa väga kohusetundlikult. Ega ta sellel alal kuigi osav ei olnud. Talle lihtsalt ei pakkunud see huvi.

Ta võis ülistada minu söögitegemist rohkete kiidusõnadega. Aga üks asi häiris teda ja nimelt see, kuidas ma nõusid pesin.

Kuivõrd siin Põlvesilmavoorel süüakse lõunat kell üks päeval, oli mul harjumuseks pärast sööki veidi magada, pool tundi või nii. See on kasulik, aga võib-olla pole ka, ma ei tea.

Kus me ka ei söönud, kas tema või minu juures, lausus ta päeva repliigi, mida ma õppisin armastama: Sina maga, mina pesen nõud.